

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7283/2025
04.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Надежде Видић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Светислав Величковић, адвокат из ..., против тужених ББ, ВВ и ГГ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Момчило Ковачевић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2026/2024 од 23.07.2024. године и допунског решења истог суда Гж 2026/2024 од 29.10.2024. године, у седници одржаној 04.06.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебним ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2026/2024 од 23.07.2024. године и допунског решења истог суда Гж 2026/2024 од 29.10.2024. године.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужених изјављене против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2026/2024 од 23.07.2024. године и допунског решења истог суда Гж 2026/2024 од 29.10.2024. године. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца за накнаду трошкова одговора на обе ревизије тужених.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Нишу П 6431/2018 од 04.10.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је утврђено да је ништав уговор о поклону закључен 24.06.2006. године, оверен пред Општинским судом у Нишу под бр. Ов I Б .../..., сачињен између туженог ББ као поклонодавца са једне стране и тужених ВВ и ГГ, као поклонопримаца са друге стране, што су тужени дужни да трпе. Ставом другим изреке, Основни суд у Нишу огласио се апсолутно ненадлежним за одлучивање о захтеву тужиоца да се наложи брисање земљишно-књижног стања у ЛН бр. ... КО ...— ..., на к.п. бр. ..., насталог на основу наведеног уговора о поклону и успостављање земљишно-књижног стања, како је било пре спровођења уговора о поклону, те упис некретнине у власништво првотуженог и у том делу је тужба тужиоца одбачена.

Ставом трећим изреке, тужени су обавезани да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплате износ од 155.625,00 динара.

Апелациони суд у Нишу је, пресудом Гж 2026/2024 од 23.07.2024. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужених и потврдио пресуду Основног суда у Нишу П 6431/2018 од 04.10.2021. године, у ставовима првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Допунским решењем Апелационог суда у Нишу Гж 2026/2024 од 29.10.2024. године, тужени су обавезани да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка по ванредном правном леку (ревизији) солидарно исплати износ од 107.600,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену и против решења другостепеног суда, тужени су изјавили благовремене ревизије, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је доставио одговоре на обе ревизије тужених, захтевајући накнаду трошкова састављања тих одговора.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). На основу одредбе члана 420. став 6. истог Закона, у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењују одредбе овог Закона о ревизији против пресуде.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебним ревизијама тужених прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је утврђење ништавости уговора о поклону закљученог 24.06.2006. године између тужених непосредно пре окончања кривичног поступка, у ком је поклонодавац, тужени ББ, правноснажном пресудом Основног суда у Нишу К 804/2006 од 13.07.2006. године, оглашен кривим за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 3. у вези члана 195. став 3. КЗ РС, па му је изречена казна затвора у трајању од шест месеци, условно на годину дана, а оштећени, овде тужилац, упућен да имовинско правни захтев остварује у парници.

Побијана пресуда, којом је тужбени захтев тужилаца усвојен донета је применом одредбе члана 103. став 1., у вези члана 51. Закона о облигационим односима, на основу утврђеног чињеничног стања да побуда која улази у основ уговора

о поклону, у конкретном случају није допуштена имајући у виду да је предметни уговор, између тужених, закључен ради осујећења намирења повериоца из имовине која је била предмет тог уговора.

Предмет тражене правне заштите је такође и допунско решење другостепеног суда о накнади трошкова по ванредном правном леку (ревизији), које је другостепени суд донео применом одредбе члана 357. став 4. Закона о парничном поступку.

Ревиденти у ревизији не указују на разлоге због којих би у, конкретном случају, били испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, а указивање ревидената на погрешну примену материјалног права није од утицаја, јер за примену института посебне ревизије није од значаја свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења, што овде није случај.

Одлуку о трошковима парничног поступка суд доноси на основу успеха парничних странака и предузетих радњи у поступку у сваком конкретном предмету, применом процесног закона, а неправилна примена процесног закона представља битну повреду одредаба парничног поступка која није разлог за изјављивање посебне ревизије, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизија тужених применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. и 420. став 1. и 6. Закона о парничном поступку и утврдио да њихове ревизије нису дозвољене.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

На основу одредбе члана 28. истог Закона, ако је за утврђење стварне надлежности, правилно изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у том Закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1.), док се камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев (став 2.).

Тужбу ради утврђења тужилац је поднео 15.06.2016.године а вредност предмета спора је 800.000,00 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор који се односи на неновчано потраживање у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, и да ревиденти ревизијом побијају и одлуку о трошковима поступка која не представља решење

против ког ревизија може да се изјави у смислу одредбе члана 420. Закона о парничном поступку, следи да њихове ревизије нису дозвољене, у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413., у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Трошкови ангажовања пуномоћника, адвоката, за састав одговора на обе ревизије тужених, тужиоцу нису били потребни у смислу одредбе члана 154. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**